

योएलचे पुस्तक आणि लाओदीकियातील सातव्या-दिवशीचा अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक सतरा

Jeff Pippenger
2025-12-23

क्रमांक सतरावा

आपण मागील लेखाचा शेवट अब्राम आणि पौल यांच्या भविष्यवाण्यांच्या एका अपूर्ण विचाराने केला होता; त्या ओळीवर ओळ अशी 430 वर्षांचा कालखंड निर्माण करतात, जो 30 वर्षांनंतर 400 वर्षे असा बनलेला आहे. मला असे वाटते की धर्मशास्त्राच्या क्षेत्रात काही जण 30 वर्षांचा कालखंड हा 400 वर्षांनंतर येणारा कालखंड म्हणून पाहतील; परंतु सर्वसाधारणपणे विचार केला असता, ती तीस वर्षे कालखंडाच्या प्रारंभी नेमली जातात. तो 400 नंतर 30 असा आहे काय, की 30 नंतर 400 असा? तो तीस नंतर चारशे असा आहे, कारण तीस वर्षांचा एक कालखंड स्थापन करण्यासाठी, जो दुसऱ्या भविष्यसूचक कालखंडाशी जोडलेला असून त्यानंतर येतो, अनेक साक्षी आहेत.

उत्पत्ति 41:46 मध्ये योसेफ फारोची सेवा करू लागला तेव्हा तो तीस वर्षांचा होता. त्यानंतर सात वर्षांची समृद्धी आली, आणि तिच्यामागून सात वर्षांचा दुष्काळ आला. योसेफ, ख्रिस्ताचा एक प्रकार म्हणून, तीस वर्षांचा असताना त्याच्या मागोमाग 2520 दिवसांचे दोन कालखंड आले. ख्रिस्त तीस वर्षांचा असताना, त्याच्या मागोमाग 1260 चे दोन कालखंड आले, जे एकत्रितपणे 2520 बनवितात; आणि ते पुढे दोन राज्यांवर येणाऱ्या सात वेळांशी संबंधित आहे.

दावीद तीस वर्षांचा होता जेव्हा तो राजा झाला, आणि २ शमुवेल ५:४ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे त्याने चाळीस वर्षे राज्य केले. दावीद हा ख्रिस्ताचा प्रतिरूप आहे, आणि जेव्हा ख्रिस्त तीस वर्षांचा होता, तेव्हा त्याचा बाप्तिस्मा झाला आणि त्यानंतर त्याला चाळीस दिवस रानात नेण्यात आले; आणि मग त्याच्या बाप्तिस्म्याद्वारे प्रतिरूपित झालेल्या त्याच्या पुनरुत्थानानंतर, तो चाळीस दिवस राहून शिष्यांना प्रत्यक्ष शिकवित होता. कूसावर, त्यांच्या कराराच्या इतिहासाच्या प्रारंभी रानात चाळीस वर्षे मरत राहण्याच्या समांतर, यरुशलेमचा नाश दयेने चाळीस वर्षांसाठी पुढे ढकलण्यात आला.

यहेज्केल १:१ मध्ये यहेज्केलाला संदेश म्हणून बोलावले गेले तेव्हा तो तीस वर्षांचा होता. यहेज्केलाच्या तिसाव्या वर्षांनंतरचा कालखंड याविषयी मी आत्ता चर्चा करण्यासाठी वेळ घेणार नाही; परंतु त्याची सेवाकालावधी किती होता याविषयीच्या प्रस्थापित तथ्यांचा एक संक्षिप्त AI-सारांश मी येथे समाविष्ट करीन. "यहेज्केलाच्या भविष्यवाण्या जुन्या करारातील अत्यंत अचूक दिनांकन असलेल्या भविष्यवाण्यांपैकी आहेत; संपूर्ण ग्रंथभर १३ विशिष्ट दिनांक दिलेले आहेत. हे सर्व यहोयाखीनाच्या निर्वासनाच्या वर्षापासून मोजलेले आहेत (इ.स.पूर्व ५९७ हे पहिले वर्ष धरून), ज्यामुळे सुमारे २२ वर्षांचा स्पष्ट कालानुक्रमिक आराखडा उपलब्ध होतो."

येशू बाप्तिस्मा घेतला तेव्हा तीस वर्षांचा होता, आणि त्यानंतर त्याने अनेकांबरोबर एक आठवडा करार दृढ केला.

ख्रिस्तविरोधक हा भविष्यवाणीदृष्ट्या ख्रिस्ताच्या नमुन्याद्वारे संचालित आहे, आणि जसा ख्रिस्त स्वर्गीय महायाजक म्हणून आपले कार्य स्वीकारण्यासाठी तीस वर्षे तयारीत होता, तसाच ख्रिस्तविरोधकासाठी निर्दिष्ट केलेला तीस वर्षांचा तयारीचा भविष्यसूचक कालखंड 508 मध्ये "नित्य" काढून टाकण्यात आल्यापासून 538 पर्यंत होता. त्या वेळी पोपसत्तेला बनावट महायाजक म्हणून अधिकार देण्यात आला; जसा ख्रिस्त आपल्या बाप्तिस्म्यावेळी सामर्थ्याने अभिषिक्त झाला, तसेच पोपसत्तेच्या अंधकारमय 1260 वर्षांचा समांतर ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यापासून कूसापर्यंतच्या शुद्ध प्रकाशाच्या 1260 दिवसांशी आहे, आणि हे 1798 मध्ये पोपसत्तेवर आलेल्या प्राणघातक जखमेबरोबर जुळून येते.

तीस वर्षांच्या कालखंडाने सुरू होणाऱ्या या पूर्वीच्या कोणत्याही द्विगुण कालावधीचा उगम, अब्रामच्या त्याच्या तीन-टप्प्यांच्या करारप्रक्रियेतील पहिल्या पावलापूर्वी होत नाही. म्हणून, अब्रामचा कालावधी हा प्रथम उल्लेख केलेला आहे; तथापि, तो असा केवळ पौलाच्या दुसऱ्या साक्षीद्वारे त्याची पुष्टी झाल्यानंतरच होऊ शकला. पौलाने आपले शब्द लिहिले तेव्हा, ४०० वर्षांची भविष्यवाणी ४३० वर्षांची भविष्यवाणी ठरली, ज्यामध्ये पहिले ३० वर्षे शेवटच्या कालखंडापासून वेगळी ठेवलेली आहेत.

ख्रिस्ताच्या स्वभावावर, जो अल्फा आणि ओमेगा म्हणून दर्शविला आहे, यावर आधार घेत मी असा प्रतिपादन करतो की, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या करारप्रक्रियेत, जे अब्राम व पौल यांच्या तीस वर्षांच्या द्वैध भविष्यवाणीचे—ज्यानंतर चारशे वर्षे येतात—ओमेगा आहेत, त्या भविष्यवाणीला कराराच्या इतिहासाच्या ओमेगामध्ये, म्हणजेच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या इतिहासात, त्याचे समांतर असणे आवश्यक आहे. तीस वर्षांचा एक कालखंड, ज्याच्या पाठोपाठ आणखी एक स्वतंत्र कालखंड येतो, तो अशा प्रकारे पूर्ण झाला पाहिजे की ज्यात कालगणनेचा अनुप्रयोग होत नाही, तरीही अब्रामाच्या मूलभूत ४३० वर्षांच्या भविष्यवाणीची पूर्तता होते. आपण मागील विधान पुन्हा एकदा वाचलात, आणि मग या मुद्द्याकडे परत येऊन पुढे चालू ठेवलेत, तर बरे होईल.

येशू, योसेफ, दावीद आणि यहेज्केल हे सर्वजण अशा कार्यासाठी तीस वर्षे तयारीत होते, जे शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांचे प्रतिरूप ठरणार होते. संदेष्टा यहेज्केल, ख्रिस्त याजकाचे प्रतिरूप असलेला योसेफ, आणि राजा दावीद. चार प्रतीके; परंतु स्वर्गीय महायाजकाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या त्या प्रतीकांपैकी एकास मानवी आणि दैवी असे प्रतिनिधी आहेत. हे चारही साक्षीदार अब्रामच्या ३० वर्षांशी, आणि त्यानंतर येणाऱ्या एका भविष्यसूचक कालखंडाशी, पूर्णपणे सुसंगत आहेत.

प्रतिख्रिस्त तीस वर्षे तयार करण्यात आला होता; त्यानंतर ती 1260 वर्षे सामर्थ्यप्राप्त राहिली, जोपर्यंत तिला 1798 मध्ये पहिला मृत्यू आला नाही. ती दुसऱ्या मृत्यूचे प्रतीक आहे, कारण कृपाकाळ संपल्यावर ती पुन्हा मरते. दुसरा मृत्यू हा अनंतकाळाचा मृत्यू आहे. आपण एका पुनरुत्थित तारणाऱ्याची सेवा करतो, कारण ख्रिस्त अनंतकाळासाठी मरण पावला नाही; तो दुसरा मृत्यू मेला नाही. जेव्हा पापसीची घातक जखम बरी होते, तेव्हा प्रकटीकरण तेरावा अध्याय ओळखून दाखवितो की ती पुन्हा 42 महिने राज्य करील; हे एका भविष्यसूचक कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करते, ज्यात वेळेचा घटक नसतो.

रविवार कायद्याच्या वेळी ती पुनरुत्थित होते, तेव्हा तिच्या कार्याला विरोध करणारे सैन्य तेच असते, जे प्रकटीकरण अकराच्या साडेतीन दिवसांच्या शेवटी पुनरुत्थित झाले होते. दोन पुनरुत्थित सत्ता, ज्यांपैकी दोन्ही ध्वजचिन्हे आहेत—एक सातव्या दिवसाच्या सब्बाथची आणि एक सूर्याची—मानवजात जीवन किंवा मृत्यू यांसाठी आपली अंतिम निवड करत असताना, संपूर्ण जगासाठी संदर्भबिंदू बनतात.

रविवारी कायद्याच्या वेळी, ख्रिस्तविरोधी, जो पशुही आहे, तो अजगर, स्वतः (पशु), आणि खोटा संदेष्टा यांच्या त्रिगुणी संघटनेचे प्रतिनिधित्व करील. त्या तीन सत्ता देवाच्या मंडळीविरुद्ध एकवटतील, जी सर्व पर्वतांपेक्षा उंच उभारली जाणार आहे. देवाची विजयी मंडळी तीस वर्षे तयारीत आहे—शाब्दिक तीस वर्षे नव्हेत, तर त्यास तीस जोडलेला असा एक स्थापित भविष्यसूचक कालखंड—आणि 1844 मधील आज्ञेनंतरही तो भविष्यवाणी म्हणून अद्याप प्रभावी आहे, ज्याने हे ओळखून दिले की भविष्यसूचक काळाचा उपयोग यापुढे वैध राहिला नव्हता. हे पाहणे सोपे आहे की ती तीस वर्षे संदेष्टा, याजक आणि राजा यांच्यासाठीच्या तयारीचा एक कालावधी दर्शवितात; आणि विजयी मंडळी म्हणून ते गौरवाच्या राज्याचे प्रतिनिधित्व करतील. यहेज्केल, ख्रिस्त, योसेफ आणि दावीद यांचे चार साक्षीदार त्या त्याच कालखंडात देवाच्या राज्याच्या अधिकाराचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याच काळात पोपशाही आणि त्रिगुणी संघटना जगाला आर्मगैद्दीनकडे नेत आहेत.

संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याच्या वेळी विजयी मंडळी उन्नत केली जाते, आणि जुन्या व नवीन करारांच्या साक्षीनुसार, एक लाख चव्वेचाळीस हजार असलेले करारबद्ध लोक याजकांचे राज्य होणार आहेत.

तुम्हीही जिवंत दगडांप्रमाणे आत्मिक घर म्हणून बांधले जात आहात, जेणेकरून तुम्ही पवित्र याजकवर्ग होऊन येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला मान्य असे आत्मिक अर्पण अर्पावे. 1 Peter 2:5.

याजकांनी मंदिरात सेवा आरंभ केली तेव्हा त्यांचे वय तीस वर्षांचे असावे, म्हणून रविवारच्या कायद्यापूर्वी असा एक कालखंड आहे ज्यामध्ये पहिल्या फळांच्या लाटार्पणाप्रमाणे सेवा करण्यासाठी एक याजकवर्ग तयार केला जातो. जे याजक म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजार आहेत, ते कराराच्या दूताद्वारे सिद्ध झालेल्या शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेत लेवीय म्हणून दर्शविलेले आहेत. रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणारा एक भविष्यसूचक कालखंड आहे, ज्यामध्ये शुद्धीकरणाची प्रक्रिया उत्तरवृष्टीच्या कालावधीसाठी पवित्र केलेले सेवकत्व तयार करते. ही तयारी रविवारच्या कायद्यावर समाप्त होते; म्हणून तीस हा कालावधी याजकांच्या तयारीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि अशा रीतीने तो याजकासाठी आवश्यक वयाशी सुसंगत ठरतो. ख्रिस्ताने महायाजक म्हणून आपली सेवा तीसाव्या वर्षी आरंभिली, आणि यूसुफ ख्रिस्ताचे प्रतिरूप असल्यामुळे त्यानेही आपली सेवा तीसाव्या वर्षी सुरू केली. खोटा ख्रिस्तही तयारीत तीस वर्षे होता; म्हणून याजकवर्गाच्या तयारीचे प्रतिनिधित्व तीस वर्षांचा कालखंड करतो, यासाठी आपल्याजवळ तीन साक्षी आहेत.

“निकट येऊन ठेपलेला महान प्रश्न देवाने नियुक्त न केलेल्यांना गाळून टाकील, आणि उत्तरकालीन पावसासाठी त्याच्याकडे एक शुद्ध, खरा, पवित्र केलेला सेवकवर्ग सिद्ध असेल.” Selected Messages, book 3, 385.

सिस्टर व्हाइट प्रत्यक्षपणे शिकवितात की जेव्हाही मंडळी शुद्ध असते, तेव्हाच भविष्यवाणीचा आत्मा कार्यरत असतो. जेव्हा महान प्रश्न तणांना वेगळे काढतो, तेव्हा तुमच्याकडे पवित्रीकृत सेवकवर्ग असेल, जो दैवी आणि मानवी अशा दोन्ही स्वरूपांचा याजक असलेल्या येशू आणि योसेफ यांचा, येशू आणि येहेज्केल संदेष्टा यांचा, तसेच येशू आणि दावीद राजा यांचा बनलेला असेल. जे तीस वर्षांनी प्रतीकित केलेल्या कालखंडात तयार केले जातात, ते एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये असावयाचे आहेत आणि त्यांचे प्रतिनिधित्व संदेष्टे, याजक आणि राजे असे केले जाते. हे तिन्ही मानव ख्रिस्ताच्या संदेष्टा, याजक आणि राजा या कार्यांचे बायबलाधिष्ठित प्रतीक आहेत; म्हणून तीस ही संख्या आपल्याला असा निष्कर्ष काढण्यास अनुमती देते की, या तिन्ही विभागांपैकी प्रत्येक विभागात—जे बायबलातील प्रतीकांद्वारे निर्माण होतात आणि जे ख्रिस्तासह एकत्र आणले जात असताना तीस वर्षे तयार केले गेले—ते दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात. अशा रीतीने, जे याजक प्रतीकात्मक तीस वर्षांच्या कालावधीत तयार केले जातात, त्यांचे प्रतिनिधित्व दैवीत्व मानवत्वाशी संयुक्त झाल्याच्या ध्वजचिन्हाप्रमाणे केले जाते.

अंतिम पोपीय रक्तस्नानाचे बेचाळीस महिने तेव्हाच घडतात जेव्हा ख्रिस्त आपल्या शिष्यांच्या व्यक्तिमत्त्वात मनुष्यांमध्ये बेचाळीस महिने चालत असतो. दास्यत्व व जुलूमाचे बेचाळीस महिने, ज्यांचा शेवट सुटकेने होतो, जसे अब्रामच्या द्विगुण भविष्यवाणीतील चारशे तीस वर्षांनी दर्शविले आहे. अब्रामची चारशे वर्षे लाल समुद्रावरील सुटकेने समाप्त होतात, जी पोपच्या प्रतीकात्मक बेचाळीस महिन्यांच्या शेवटी, कृपाकालाच्या समाप्तीचे बायबलमधील एक पारंपरिक चित्रण आहे.

बेचाळीस महिने हे संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून मनुष्याच्या कृपाकाळाचा शेवट होईपर्यंतच्या परीक्षाकाळाचे प्रतिनिधित्व करतात. तरी त्या ४२ महिन्यांमध्ये, तयारीच्या तीस वर्षांच्या कालावधीनंतर, ख्रिस्त उरलेल्या लोकांच्या व्यक्तिमत्त्वात करार दृढ करित आहे. ख्रिस्ताच्या ओळीत ज्या ठिकाणी तो मरण पावला, अगदी त्याच ठिकाणी प्रतिख्रिस्ताचा बनावट याजक आपल्या अंतिम अंतास येतो; आणि तेच ते स्थान आहे जिथे मिसराचा राजा फिरऔन आपल्या ओळीत मरण पावला. कर्मल पर्वतावर बालाच्या संदेष्ट्यांना ठार मारण्यात आले; अशा रीतीने रविवारच्या कायद्याच्या वेळी खोट्या संदेष्ट्यांच्या मृत्यूची ओळख पटते. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी तुमच्यासमोर एक खोटा संदेष्टा असतो, जो मग ठार मारला जातो; फिरऔनाने दर्शविलेला अजगर असतो; आणि पोपशाहीने दर्शविलेले पशू असते. हे सर्व रविवारच्या कायद्याच्या वेळी देवाच्या याजकां, राजां आणि संदेष्ट्यांच्या विरोधात उभे असल्याप्रमाणे दर्शविलेले आहेत. रविवारच्या कायद्याच्या अगोदरच मंडळी शुद्ध केली जाते आणि भविष्यवाणीची देणगी पुनर्स्थापित केली जाते—अगदी त्या ठिकाणी जिथे खोटा संदेष्टा मरतो. त्या वेळेपासून पुढे, संघर्ष खऱ्या किंवा

खोल्या भविष्यवाणीच्या संदेशावरच असतो.

प्रतीकात्मक तीस वर्षांचा कालावधी हा रविवारच्या कायद्यापूर्वी येणारा एक कालखंड दर्शवितो. हा कालखंड याजकांसाठी तयारीचा काळ आहे, कारण सर्व गोष्टींत ख्रिस्त त्यांचा आदर्श आहे; कारण हे तेच आहेत जे कोकराच्या मागे जातात. अब्रामच्या भविष्यवाणीच्या पहिल्या तीस वर्षांच्या आत करार स्थापित करण्यात आला; त्यामुळे हे स्पष्ट होते की याजकांसाठीच्या तयारीचा हा कालावधी जे काही दर्शवितो, तोच तो काळ आहे ज्यामध्ये प्रभु अब्रामच्या अल्फा इतिहासाने प्रतिरूपित केलेल्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबर आपला करार नूतनीकरण करतो. हा कालावधी त्या याजकांसाठी तयारीचा काळ आहे, जे रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, वयाच्या तीसाव्या वर्षी, सेवा आरंभ करतात, जेव्हा ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी जसे झाले तसे त्यांचा पवित्र आत्म्याने अभिषेक केला जातो. अब्रामच्या अल्फा इतिहासावरून निष्पन्न होऊ शकणारे आणखी एक सत्य असे आहे की रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणारा हा कालावधी जे काही दर्शवितो, ते अत्यंत महत्त्वपूर्ण असले पाहिजे; कारण ओमेगा नेहमी अल्फापेक्षा अधिक सामर्थ्यवान असतो. रविवारचा कायदा हा 22 ऑक्टोबर 1844, कूस, इजिप्तमधील पास्का, आणि असेच पुढे, यांद्वारे दर्शविलेला ओमेगा आहे.

रविवारचा कायदा हा तीस वर्षांच्या कालावधीने दर्शविलेल्या कालखंडाचा शेवट दर्शवितो. त्याची पूर्वछाया तारणाशी संबंधित जवळजवळ प्रत्येक प्रमुख कथेत दाखविण्यात आलेली आहे, आणि तो अब्रामपासून आरंभ झालेल्या निवडलेल्या लोकांच्या कराराच्या इतिहासाचाही शेवट आहे. कालखंडाच्या समाप्तीविषयी अशा प्रकारचा भविष्यसूचक पुराव्याचा भार, आणि त्या कालखंडाच्या स्वतःच्या गंभीर उद्देशाचा विचार करता, त्याचा आरंभबिंदू कोणता असावा?

तीस वर्षांनी दर्शविला गेलेला एक भविष्यवाणीपर कालखंड आहे, जो अनेक साक्षीदारांच्या आधारावर रविवारच्या कायद्यापाशी समाप्त होतो. त्या बिंदूपासून पुढे एक असा कालखंड येतो, जो विविध संख्यात्मक मूल्यांनी दर्शविला गेला आहे; आणि त्या प्रत्येक कालखंडात रविवारच्या कायद्यानंतर अनुसरणाऱ्या भविष्यवाणीपर इतिहासाच्या एका रेषेची साक्ष मांडली जाते. त्या कालखंडांपैकी काही चर्चच्या इतिहासाच्या आंतरिक रेषेचे प्रतिनिधित्व करतात, तर काही जग आर्मगेदोनाकडे कूच करीत असल्याच्या बाह्य रेषेचे.

या टप्प्यावर आपण स्वतःस स्मरण करून देणे कदाचित उचित ठरेल की, पीडांच्या समाप्तीला दिवस व वेळ जाहीर होईपर्यंत, शेवटच्या दिवसांतील कोणत्याही कालविषयक भविष्यवाण्यांचा कोणत्याही ओळखता येण्याजोग्या तारखांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या अर्थाने उपयोग करणे आम्ही नाकारतो. भविष्यवाणीतील कालाचा पुढे उपयोग न करण्याबाबतचा माझा मुद्दा स्पष्ट करण्यासाठी मी दानियेल अध्याय बारा याचा उपयोग करीन. अध्याय बारा मध्ये तीन वचने आहेत जी भविष्यवाणीतील काल दर्शवितात.

आणि मी त्या सनाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या पुरुषाचे वचन ऐकले, जो नदीच्या पाण्यांवर उभा होता; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात आकाशाकडे उंचावला आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, हे एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ इतके असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांचे सामर्थ्य चूरचूर करून विखुरण्याचे कार्य पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी समाप्त होतील. दानियेल 12:7.

आणि ज्या काळापासून नित्याचा यज्ञ काढून टाकला जाईल, आणि उध्वस्त करणारी घृणास्पद गोष्ट स्थापित केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील. दानियेल 12:11.

धन्य तो, जो वाट पाहतो आणि एक हजार तीनशे पस्तीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो. दानियेल 12:12.

मिलराइट लोकांना या तीनही वचनांविषयी योग्य समज होती. या तीन भविष्यवाण्या त्या सत्यांचा भाग आहेत, जी पायाभूत तत्त्वांचे प्रतिनिधित्व करतात. तरीही, या वचनांविषयी मिलराइटांची समज "एका दिवसाऐवजी एक वर्ष" या तत्त्वाच्या अनुप्रयोगावर आधारित होती. "काळ आता उरला नाही," म्हणून या वचनांना दुसरा अनुप्रयोग असलाच पाहिजे, कारण सर्व भविष्यवाण्या उत्तरवर्षावाच्या कालावधीविषयी बोलत आहेत. या वचनांना उत्तरवर्षावासंबंधी

अशी समज असली पाहिजे, जी संदेश निर्माण करण्यासाठी कालाचा उपयोग करीत नाही, आणि वचनांविषयीच्या मिलराइट समजेशी असहमतही होत नाही. या तीन वचनांपैकी मधल्या वचनाविषयी, (वचन अकरा), योग्य मिलराइट दृष्टीकोन असा आहे की ते दुहेरी कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करते, जो प्रथम तीस वर्षांच्या कालखंडाने सुरू होतो, आणि त्यानंतर 1260 वर्षे येतात. वचन अकरा, उजाड करणाऱ्या घृणास्पद वस्तूच्या स्थापनेद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे, रविवारच्या कायद्यापूर्वी येणारा तीस वर्षांचा कालखंड ओळखून दाखवते.

दानियेल बारा हा देवाच्या वचनातील तो अध्याय आहे जो शेवटच्या दिवसांत, अंतकाळी, जेव्हा दानियेलाच्या पुस्तकातील एक भविष्यवाणी उघड केली जाते, त्या वेळी घडणाऱ्या देवाच्या लोकांच्या शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेचे प्रतिपादन करतो. अकराव्या वचनात आपल्याला अशी एक भविष्यवाणी आढळते की अग्रदूतांनी तिला योग्य रीतीने तीस वर्षांच्या कालखंडाप्रमाणे समजले, जो 1260 वर्षांच्या कालखंडाकडे नेतो. बाराव्या अध्यायात, सातवे, अकरावे आणि बारावे वचन यांतील तीनही भविष्यवाण्या अंतकाळ येईपर्यंत मुद्रांकित ठेवलेल्या आहेत. अंतकाळी त्या तीनही भविष्यवाण्या उघड केल्या गेल्याच पाहिजेत, कारण देवाचे वचन कधीच अपयशी ठरत नाही. त्याच अध्यायात, बायबलमधील मानवी कसोटीची मुदत संपण्याचे सर्वात स्पष्ट चित्रण मांडलेले आहे; म्हणून बारावा अध्याय हा निःसंशयपणे, आणि अधिक विशिष्टपणे, अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभापेक्षा अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीचीच ओळख करून देतो.

दानीएल बारा अध्यायातील तीन भविष्यवाण्या त्या पवित्रशास्त्रातील अगदी त्याच उतान्यामध्ये मुद्रित करून ठेवण्यात आल्या होत्या, जिथे मुद्रांकन व अमुद्रांकन यांची प्राथमिक भविष्यसूचक व्याख्या आढळते. त्या तीन भविष्यवाण्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात अमुद्रित होतात; कारण अल्फा आणि ओमेगा हे नेहमी एखाद्या गोष्टीच्या आरंभासह तिचा शेवट दर्शवितात. बारा अध्यायातील त्या तीन भविष्यसूचक कालखंडांत जे अमुद्रित केले जाते, ते देवाच्या भविष्यसूचक वचनाच्या अंतिम अमुद्रांकनाचे प्रतिनिधित्व करते. हे अमुद्रांकन प्रकटीकरण अध्याय एकमध्ये मांडलेले आहे, जेव्हा येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण परीक्षाकालाच्या समाप्तीच्या अगोदर अमुद्रित केले जाते. दानीएल बारा मधील अकरावे वचन हे अब्राम व पौल यांच्या तीस वर्षांच्या कालखंडाने आरंभ झालेल्या द्विगुणित भविष्यवाणीच्या पहिल्या प्रतिरूपाचे समांतर आहे.

दानियेल बारा मधील त्या तीन भविष्यवाण्या प्रतीकात्मक कालावधी आहेत, जे शेवटच्या अखेरच्या समयी उघडले जातात; आणि त्या उघडल्या जाण्यामुळे देवाच्या लोकांचे अंतिम शुद्धीकरण घडते. त्या तीन भविष्यवाण्यांपैकी पहिली भविष्यवाणी स्वतः ख्रिस्त देतो; आणि जेव्हा तो ती भविष्यवाणी मांडतो, तेव्हा तो सणाच्या वस्त्रांनी परिधान करून पाण्यावर उभा आहे, अशा रीतीने 1260 वर्षे म्हणून दर्शविलेल्या एका भविष्यसूचक कालावधीचा शेवट ओळखून देतो, आणि त्या कालावधीचा शेवट देवाच्या लोकांच्या सामर्थ्याच्या विखुरलेपणाच्या समाप्तीप्रमाणे परिभाषित करतो. उत्तरकाळातील देवाचे लोक म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजार, आणि ते विखुरले गेले आहेत.

ख्रिस्त पाण्यावर उभा राहून एका प्रश्नाचे उत्तर देत आहे एवढेच नव्हे, तर त्या प्रश्नाची सुरुवात “किती काळ?” या शब्दांनी होते. “किती काळ?” हे एक भविष्यवाणीपर प्रतीक आहे, आणि दानियेल आठव्या अध्यायातील तेराव्या वचनात जेव्हा “किती काळ?” असा प्रश्न विचारला जातो, तेव्हा तो प्रश्न येशूलाही विचारला जातो.

आणि एकाने नदीच्या पाण्यावर असलेल्या, तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या त्या पुरुषास विचारले, “या अद्भुत गोष्टींचा अंत होईपर्यंत किती काळ जाईल?”

आणि मी तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या त्या पुरुषाला ऐकले, जो नदीच्या पाण्यावर होता; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उचलून, जो सदासर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, हे एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ इतके असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे विखुरणे पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी पूर्ण होतील. दानियेल 12:6, 7.

हिंदेकेल नदीच्या दर्शनात, तागाच्या वस्त्रांतील मनुष्य म्हणून दर्शविलेल्या येशूला विचारण्यात आलेला प्रश्न असा आहे: “या अद्भुत घटनांचा अंत होईपर्यंत किती काळ जाईल?” आणि उलाय नदीच्या दर्शनात, पल्मोनी (तो विशिष्ट पवित्र) म्हणून दर्शविलेल्या येशूला असे विचारले जाते: “नित्य अर्पणाविषयी, आणि उजाडपणा घडविणाऱ्या अपराधाविषयीचे दर्शन—ज्यामुळे पवित्रस्थान आणि सैन्य दोन्ही पायदळी तुडविले जावेत—हे किती काळपर्यंत असेल?”

सिस्टर व्हाइट असे विधान करतात की शिनारच्या महान नद्यांच्या तीरांवर दानियेलाला देण्यात आलेली दर्शने आता परिपूर्तीच्या प्रक्रियेत आहेत; आणि त्या दोन्ही नदी-दर्शनांच्या संबंधात, येशूला तो भविष्यवाणीतील ‘प्रश्न’ विचारला जातो, जो नेहमीच ‘उत्तर’ म्हणून रविवारच्या कायद्याला उत्पन्न करतो. तरीही ही दोन्ही उत्तरे भविष्यवाणीच्या कालाच्या संदर्भात सादर केली आहेत, ज्याचा शेवट 1844 मध्ये झाला. अग्रेसरांनी आठव्या अध्यायातील प्रश्नाचे आणि उलै नदी-दर्शनाचे उत्तर योग्य रीतीने ओळखले, आणि 1798 हे देवाच्या लोकांच्या सामर्थ्याचे विखुरणे संपले ते वर्ष आहे, हे त्यांनी समजले. परंतु 1844 नंतर, जेव्हा देवाच्या भविष्यवाणीतील वचनाचा ‘काल-लागू अर्थ’ समाप्त झाला, तेव्हा “किती काळ?” हा भविष्यवाणीतील प्रश्न अग्रेसरांच्या समजुतीचे पुनर्विधान करतो, म्हणजे ‘2300 दिवसांपर्यंत; मग लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल’; आणि दानियेलालाच्या अंतिम दर्शनातील “सर्व” “आश्चर्यकारक गोष्टी” पूर्ण होतील, जेव्हा पवित्र लोकांचे साडेतीन प्रतीकात्मक दिवसांसाठी झालेले विखुरणे संपेल.

दानियेलच्या शेवटच्या तीन अध्यायांतील हिंदेकेल नदीचे दर्शन आणि सातव्या ते नवव्या अध्यायांतील उलई नदीचे दर्शन, सिस्टर व्हाइट यांच्या मते, “शिनारच्या महान नद्या” म्हणून ओळखले जातात. सर्व ऐतिहासिक व बायबलविषयक विद्वान हे मान्य करतात की शिनारशी संबंधित अशा केवळ दोनच नद्या आहेत, आणि त्या दोन्ही महान नद्या आहेत. त्या दोन नद्या म्हणजे टायग्रिस (हिंदेकेल) आणि युफ्रेटीस. उलई नदी ही शिनारची युफ्रेटीस नाही; ती शिनारमध्ये नसून पारसदेशातील मानवनिर्मित एक लहान कालवाहिनी आहे. ज्या दर्शनात अॅडव्हेंटिझमचा पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ अंतर्भूत आहे, त्या दर्शनातील उलई नदी शिनारमध्ये स्थित नाही; तरीही संदेष्टी उलईची ओळख युफ्रेटीस म्हणून करतात, जी शिनारच्या महान नद्यांपैकी एक आहे.

हिंदेकेलचे दर्शन अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांचा बाह्य इतिहास दाखविते, जे जगाला आर्मागॅडोनकडे नेतात; आणि उलायचे दर्शन मनुष्याच्या मानवतेशी आपल्या देवत्वाचे संयोजन करण्यातील ख्रिस्ताच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करते. भविष्यसूचक रीतीने, प्रेरणा उलाय नदीचा उपयोग युफ्रेटीस नदीबरोबर दुसरा साक्षी म्हणून करते, जेणेकरून मनुष्यत्वाशी आपल्या देवत्वाचे एकीकरण करण्यामध्ये ख्रिस्ताद्वारे पूर्ण होणारे कार्य ओळखता येईल.

युफ्रेटीस आणि टायग्रिस हे दोन्ही एदेनमध्ये उगम पावले आणि कराराच्या इतिहासाच्या संपूर्ण प्रवाहातून वाहत आले. २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी जेव्हा ते अॅडव्हेंटिझमच्या मध्यवर्ती स्तंभात येऊन मिळतात, तेव्हा युफ्रेटीस मानवनिर्मित उलई कालव्याशी संयुक्त होतो, जे देवत्वाचे मानवतेशी होणारे संयोग दर्शविते; आणि हा संयोग ज्यांना एक लाख चव्वेचाळीस हजार असे दर्शविले आहे, त्यांच्यामध्ये विश्वासाच्या आचरणाद्वारे सिद्ध होतो. उलई हा देवाच्या भविष्यवाणीमय वचनाच्या अधिकारावरील एक कसोटी दर्शवितो; कारण तो एलेन व्हाइट यांनी पर्शियन उलई नदीची शिनारमधील महान नद्यांपैकी एक अशी केलेली ओळख जगातील तज्ज्ञांच्या मतांच्या विरोधात अधिकारपूर्ण ठरवितो.

उलई नदीचे प्रतीक हे मनुष्याच्या शब्दावर किंवा देवाच्या वचनावर असलेल्या कसोटीचे प्रतिनिधित्व करते. मनुष्य बरोबर आहेत काय, की सिस्टर व्हाइट यांनी मांडलेले शब्द बरोबर आहेत? उलई नदी फारसातील एकच नदी दर्शविते काय, की ती एदेनच्या जलांमध्ये मनुष्याच्या जलांचे मिश्रण असलेल्या भविष्यवाणीतील नदीचे प्रतिनिधित्व करते?

मी उपस्थित केलेल्या या द्विधा अवस्थेला अनेक पर्याय असू शकतात, परंतु माझा मुद्दा तुम्हाला दिसावा म्हणून मी काही विचार मांडतो. लौकिक इतिहासकार व धर्मशास्त्रज्ञ बरोबर आहेत आणि सिस्टर व्हाइट चुकीच्या आहेत काय? “शिनारच्या महान नद्या” या टायग्रिस आणि युफ्रेटीसच आहेत, याबद्दल कोणीही वाद घालत नाही. तर मग, जेव्हा सिस्टर व्हाइट पर्शियातील उलई नदीची ओळख शिनारची एक महान नदी अशी करून देतात, तेव्हा त्या खोल्या संदेष्टा ठरतात काय? किंवा, त्या खऱ्या संदेष्टा आहेत, पण त्यांच्याकडून एक चूक झाली काय? एखादा खरा संदेष्टा खोटा

संदेहा ठरण्याची सीमा ओलांडण्यापूर्वी किती चुका करू शकतो? किंवा, इतिहासकारच चुकीचे आहेत काय? किंवा, प्रत्यक्षात त्या बरोबर आहेत काय? किंवा, इतिहासकार आणि सिस्टर व्हाइट हे दोघेही बरोबर आहेत काय? मी ही द्विधा अवस्था उपस्थित केली, कारण त्या द्विधा अवस्थेच्या स्पष्टीकरणाचा उपयोग, नदीवर उभा असलेल्या तागाच्या वस्त्रातील त्या पुरुषाविषयी एक अतिरिक्त मुद्दा म्हणून करायचा होता, ज्याला “किती काळ?” असा प्रश्न विचारला जातो, हिद्देकेल आणि उलई नद्यांच्या दर्शनांतही.

दानियेल अध्याय आठमध्ये, दानियेल पर्शियातील शूशन येथे आहे, आणि शूशन उलाय नदीकाठी वसलेले आहे; कृषीउद्योगामुळे त्या परिसरात नैसर्गिक नदीबरोबरच मानवनिर्मित जलवाहिन्यांचीही एक मालिका समाविष्ट आहे. उलाय नदी पुढे आणखी सुमारे एकशे पन्नास मैल वाहत गेल्यावर ती टायग्रिस आणि युफ्रेटीस नद्यांच्या संगमाशी जोडली जाते. एदेनमध्ये उगम पावलेल्या टायग्रिस आणि युफ्रेटीस नद्या शेवटी एकत्र येतात, आणि त्या जेव्हा एकरूप होतात, तेव्हा पर्शियातील उलाय नदीही त्याच ठिकाणी येऊन मिळते. उलाय नदी टायग्रिस-युफ्रेटीसच्या संगमावरील टायग्रिसच्या दलदलीच्या जलप्रणालीला मिळाल्यावर, उलाय ही शिनारच्या महान नद्यांचे स्वरूप घडविणाऱ्या जलसंचयाचा एक भाग बनते. इतिहासकार बरोबर आहेत, आणि तसेच सिस्टर व्हाईटही.

जेव्हा सिस्टर व्हाइट आठव्या अध्यायातील उलायचे दर्शन ओळखून दाखवितात, तेव्हा त्या अशा एका नदीची ओळख करून देत असतात जी टायग्रिस आणि युफ्रेटीस या नद्यांना जोडणाऱ्या मानवनिर्मित जलवाहिनी-प्रणालीसाठी परिचित आहे; या नद्या २५२० वर्षांच्या दोन कालखंडांचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यांचा समारोप अनुक्रमे १७९८ आणि १८४४ मध्ये झाला.

टायग्रिसचे एक प्राचीन नाव हिद्देकेल असे आहे; आणि युफ्रेटीसच्या संबंधात, ही दोन्ही नद्या भविष्यवाणीत विशिष्टपणे अशूर व बाबेल यांच्याशी संबंधित म्हणून निर्देशिल्या गेल्या आहेत; आणि तेही देवाच्या मेंढरांना ताडना देणारे दोन सिंह म्हणून ओळखले गेले आहेत. त्या दोन उजाड करणाऱ्या सत्ता पुढे मूर्तिपूजक रोम व पोपसत्ताक रोम या दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांचे पूर्वचित्र ठरल्या; आणि त्या अनुक्रमे एका पुरुषाचे व एका स्त्रीचे, अथवा एका राज्याचे व एका चर्चचे प्रतीक आहेत. मूर्तिपूजक रोम हा राज्यकारभाराचे प्रतिनिधित्व करणारा पुरुष होता, आणि पोपसत्ताक रोम ही चर्चसत्तेचे प्रतिनिधित्व करणारी अशुद्ध स्त्री आहे. त्यांच्या भविष्यसूचक संबंधात अशूर हा पुरुष आणि बाबेल ही स्त्री होती; अशा रीतीने टायग्रिस हा पुरुष आणि युफ्रेटीस ही स्त्री असल्याचे ओळख पटते.

टायग्रिस नदी ही राज्यकारभाराची नदी आहे, जी 1798 पर्यंत पोहोचली; आणि चर्चकारभाराची युफ्रेटीस 1844 पर्यंत पोहोचली. युफ्रेटीसला 1844 पर्यंत पोहोचणे आवश्यक होते, कारण 1844 चा संदेश बाबेलविषयी होता, (युफ्रेटीस) जी 1844 मध्ये पुन्हा पडली. 1844 मध्ये युफ्रेटीसने जसा धबधबा निर्माण केला, तशीच उलाय नदी, जी मानवी कृत्यांचे प्रतीक म्हणून त्या संगमात सामील झाली होती, तिनेही दुसऱ्या नदीच्या पाण्याशी संयोग साधला. 1798 मध्ये राज्यकारभाराची नदी अडविण्यात आली, जेव्हा पोपसत्तेकडून नागरी अधिकार काढून घेण्यात आला. त्याच वर्षी संयुक्त राज्ये पृथ्वीच्या पशूप्रमाणे आणि बायबल भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याप्रमाणे राज्य करू लागतात. टायग्रिस नदी 1798 मध्ये अडविण्यात आली, अगदी त्या ठिकाणी जिथे शेवटी राज्य संपूर्ण जगाला तो बांध फोडण्यास भाग पाडील, जो आता जगावर प्रचंड पुरासारखा झेपावू पाहणाऱ्या पोपसत्तेच्या छळाच्या पुरांना रोखून धरतो. ती भिंत, किंवा तो बांध, म्हणजे चर्च आणि राज्य यांतील विभक्ततेची भिंत होय.

१८४४ मध्ये, युफ्रेटीस आणि उलाय ही दोन्ही १८४४ चा संदेश बाबेलच्या पतनाचा आहे हे दर्शवितात, आणि तसेच तो अगदी तेच कार्य आहे जे ख्रिस्ताने १८४४ मध्ये आरंभ केले, जेव्हा कराराचा दूत म्हणून त्याने बाबेलची जलराशी आणि मानवी कृत्ये अशा एका लोकसमूहातून शुद्ध करून काढली, ज्यांना त्याच्या पवित्रस्थानात प्रवेश करावयाचा होता—असा लोकसमूह, ज्यांना परमपवित्र स्थानात प्रवेश करण्यापूर्वी शुद्ध केले जाणे आवश्यक होते. त्या लोकांचे अंतिम शुद्धीकरण मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशाखाली ओतल्या गेलेल्या पावसाने पूर्ण करण्यात आले, आणि मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशातील त्या पावसाच्या थेंबांचे आसवन टायग्रिसच्या जलांपासून झाले होते, जसे मिलरवाद्यांनी पोपशाही रोम आणि १७९८ यांची ओळख पटविली, आणि जसे त्यांनी बाबेलच्या पतनाची ओळख

पटविली व बंद दरवाज्यापूर्वी संदेशाद्वारे शुद्ध करण्यात आले, किंवा असे म्हणता येईल—उलाय, टायग्रिस आणि युफ्रेटीस नद्यांच्या आसवित जलांपासून आलेल्या त्या पावसाद्वारे शुद्ध करण्यात आले, जेव्हा त्यांनी दानियेल ८:१४ चा संदेश सादर केला, आणि प्रतीकात्मक प्रायश्चित्तदिवसाच्या आरंभाच्या अगोदर मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश पूर्ण केला.

दानिएलच्या बाराव्या अध्यायातील सातव्या वचनात जेव्हा ख्रिस्त हिदेकेलच्या पाण्यावर उभा आहे, तेव्हा तो टायग्रिसच्या पाण्यावर उभा आहे—त्या दर्शनातील राज्यकारभाराच्या पाण्यांवर—जे कृपाकालाच्या समाप्तीकडे नेणाऱ्या मानवी राज्यकारभाराच्या अंतिम हालचालींची रूपरेषा मांडते. तो तेथे उभा राहून मागील वचनातील प्रश्नाचे उत्तर देत आहे; जसे उलाय नदीच्या दर्शनात, तागाचे वस्त्र परिधान केलेला पुरुष—जो तेथे पाल्मोनी, अद्भुत गणनाकर्ता आहे—मागील वचनातील एका प्रश्नाचे उत्तर देतो. दोन्ही प्रसंगांत हा संवाद स्वर्गीय संवाद आहे—देवदूत आणि ख्रिस्त यांच्यामधील—आणि दोन्ही प्रसंगांत प्रश्न हा आहे, “किती काळ?”

उत्तर 2300 दिवसांपर्यंतचे आहे; आठव्या अध्यायात आणि बाराव्या अध्यायात ते “एक काळ, दोन काळ, आणि अर्धा काळ” असे आहे. हे उत्तर 2300 वर्षे आणि 1260 वर्षे असे समजले जाते; परंतु 1844 मध्ये देवाने भविष्यवाणीच्या संदेशामध्ये काळाच्या अनुप्रयोगावर मनाई ठेवली, कारण काळ आता उरलेला नाही. तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या त्या मनुष्यरूप पाळमोनीचे त्याच्या अंतिम पिढीसाठी उत्तर काय आहे? “किती काळ?” हा प्रश्न अनेक साक्षीदारांद्वारे रविवारीच्या कायद्यालाच त्या प्रश्नाचे उत्तर म्हणून दर्शविण्यात आला आहे; तर मग पवित्रस्थान रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी शुद्ध केले जाते काय, आणि “ही सर्व अद्भुते” रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी पूर्ण होतात काय? रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी समाप्त होणारी ती “अद्भुते” कोणती आहेत, आणि ती “अद्भुते” कधी सुरू झाली?

तेव्हा मी दानीएल पाहिले, आणि पाहा, आणखी दोघे उभे होते; एक नदीच्या काठाच्या या बाजूस, आणि दुसरा नदीच्या काठाच्या त्या बाजूस. आणि त्यांपैकी एकाने नदीच्या पाण्यांवर असलेल्या तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या त्या पुरुषास म्हटले, “या अद्भुत गोष्टींचा शेवट होईपर्यंत किती काळ जाईल?”

आणि मी त्या सणाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या मनुष्याचे बोलणे ऐकले; तो नदीच्या पाण्यावर होता. त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उचलला आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, हे एक काळ, दोन काळ आणि अर्धा काळ इतके असेल; आणि जेव्हा पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे विखुरणे पूर्ण होईल, तेव्हा या सर्व गोष्टी समाप्त होतील. दानियेल 12:5-7.

“किती काळ?” हा प्रतीकात्मक प्रश्न रविवारच्या कायद्यास चिन्हित करतो; आणि देवदूताने रविवारचा कायदा केव्हा होईल असे विचारले नाही, तर अद्भुत घटनांचा शेवट केव्हा होईल असे विचारले. “अद्भुत घटना” रविवारच्या कायद्याजवळ समाप्त होतात; तर मग रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणाऱ्या त्या अद्भुत घटना कोणत्या? किंवा अधिक नेमकेपणाने सांगायचे तर, हिदेकेलजवळ दिलेल्या दृष्टांतात, म्हणजे दहाव्या ते बाराव्या अध्यायांत दर्शविलेल्या “अद्भुत घटना” कोणत्या आहेत? जर आपण त्या “अद्भुत घटना” कोणत्या आहेत हे निश्चित करू शकलो, तर त्या “अद्भुत घटनांची” सुरुवात केव्हा होते हे आपण शोधू शकतो. दानिएल दहाव्या अध्यायात, त्या दृष्टांताच्या काळात दानिएलशी झालेल्या आपल्या संवादाचा उद्देश गॅब्रिएलने विशेषतः स्पष्टपणे सांगितला आहे.

आता मी तुला हे समजावून सांगण्यासाठी आलो आहे की उत्तरकाळी तुझ्या लोकांवर काय येऊन पडेल; कारण हे दर्शन अजून पुष्कळ दिवसांसाठी आहे. दानिएल 10:14.

गॅब्रिएल देवाच्या लोकांना उत्तरकाळात त्यांच्यावर काय येईल हे समजावून देण्यासाठी आला होता. डॅनिएल बारा मधील ज्या भविष्यवाण्या मिलरवादी लोकांनी योग्यरीत्या समजल्या होत्या, त्या मान्य करूनही त्या अध्यायाचा शेवटच्या दिवसांशी संबंध नाकारणे—हे गॅब्रिएलच्या घोषित उद्देशालाच निष्फळ ठरविणे होय. गॅब्रिएल अकराव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनापासून बारा अध्यायाच्या तिसऱ्या वचनापर्यंत भविष्यसूचक निवेदन आरंभ करतो तेव्हा, तेथे दर्शविलेला इतिहास हा अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा जगाला आर्मगेदोनकडे कसे नेतात याचे बाह्य

भविष्यसूचक तपशील आहेत. अध्यायामध्ये अशा उताऱ्यांचा समावेश आहे जे देवाच्या लोकांवर छळ होत असल्याचे वर्णन करतात, परंतु अकराव्या अध्यायाचा इतिहास मुख्यतः एक बाह्य प्रकटीकरण आहे. याचा अर्थ असा की, डॅनिएलच्या अंतिम दृष्टांतामध्ये दहावा अध्याय आणि बारावा अध्याय हे एक अल्फा आणि एक ओमेगा दर्शवितात; कारण अकराव्या अध्यायाप्रमाणे नसून, ते दोन्हीही एक अंतर्गत संदेश वर्णन करतात, जो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची ओळख करून देतो. मधला अध्याय हा मानवजातीच्या बंडखोरीचा आहे, जी उत्तराचा राजा, म्हणजे रोमचा पोप, याच्या रूपाने दर्शविली आहे; आणि अल्फा असलेला दहावा अध्याय, तसेच ओमेगा असलेला बारावा अध्याय, उत्तरकाळातील एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या अंतर्गत अनुभवाची ओळख करून देतात. हे तिन्ही अध्याय कृपाकाळाच्या समाप्तीकडे नेतात; अल्फा अध्याय देवाच्या भयाने आरंभ होतो, जे उपासकांच्या दोन वर्गाना विभक्त करते, आणि अध्यायाच्या शेवटी डॅनिएलला सामर्थ्याचा दुप्पट भाग दिला जातो, अशा रीतीने पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांची ओळख पटते. बारावा अध्याय हा ओमेगा अध्याय आहे, आणि तो तिसऱ्या देवदूताच्या न्यायाच्या संदेशाची ओळख करून देतो.

अध्याय अकरावा यरुशलेमच्या विनाशापासून कृपाकाळाच्या समाप्तीपर्यंत मनुष्यजातीच्या बंडाचे विवरण करतो; आणि सिस्टर व्हाइट यांच्या मते, हे जगाच्या अंतकाळी होणाऱ्या कृपाकाळाच्या समाप्तीचे एक निदर्शक आहे. दानियेल अकरावा यरुशलेमच्या विनाशापासून सुरू होतो, कारण दानियेल हा त्या लोकांपैकी एक होता ज्यांना यरुशलेमच्या तिहेरी विनाशाच्या वेळी बाबेलमध्ये नेण्यात आले; आणि त्या तिहेरी विनाशाने इ. स. 70 मध्ये त्याच शहराच्या विनाशाचे प्रतीकात्मक पूर्वचित्रण केले, आणि नंतर पुन्हा अखेरच्या दिवसांत जगाद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे.

यरुशलेमचे दोन अक्षरशः विनाश, जे वर्षातील त्याच दिवशी सहाशे पासष्ट वर्षांच्या अंतराने घडले. ते दोन्ही विनाश त्या शहराचे होते जिथे कराराचा संदूक असणे अपेक्षित होते. शिलोमध्ये तीच भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये होती आणि ते त्या शहराच्या पहिल्या विनाशाचे प्रतिनिधित्व करते जिथे देवाची उपस्थिती होती, किंवा असणे अपेक्षित होते. सिस्टर व्हाइट जेव्हा यरुशलेमच्या विनाशाचा उपयोग उत्तरकाळातील विनाशाचे प्रतीक म्हणून करतात, तेव्हा त्या यरुशलेमच्या विनाशाविषयी ख्रिस्ताच्या प्रवचनावर भाष्य करीत असतात.

शिलो, नेबुखद्नेझर आणि टायटस यांच्या अधीन झालेला यरुशलेमाचा विनाश, देवाच्या नगराच्या विनाशाद्वारे दर्शविलेल्या शेवटच्या दिवसांचे तीन साक्षीदार आहेत. शिलो हा पहिल्या देवदूताचा संदेश आहे, जो देवाला भिऊन राहा असे शिकवितो—जे एलीने केले नाही—आणि त्याला गौरव द्या—जे एलीने केले नाही—कारण त्याच्या न्यायनिवाड्याची वेळ आली आहे. दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशात आपण दुप्पटपणा पाहतो, जो नेबुखद्नेझर आणि टायटस यांच्याद्वारे दर्शविला आहे. यरुशलेमाचा तिसरा विनाश, शेवटच्या दिवसांत, कृपाकाळ संपण्याच्या वेळी होतो, आणि तोच न्यायनिवाड्याचा शेवट आहे.

अकरावा अध्याय हा तीन देवदूतांच्या संदेशांचा बाह्य इतिहास आहे. तो दहाव्या अध्यायातील विभक्त होण्याच्या दर्शनामध्ये आणि दानियेलाच्या दर्शनाच्या बावीसाव्या दिवशी घडणाऱ्या सामर्थ्यदायक तीन स्पर्शांच्या मध्ये स्थित आहे. याचा अर्थ असा की बारावा अध्यायही शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांवर येणाऱ्या गोष्टींच्या आंतरिक कथेविषयी असेल. याचाच अर्थ असा देखील होतो की बाराव्या अध्यायातील प्रकाश हा दहाव्या अध्यायातील प्रकाशापेक्षा बावीस पट अधिक तेजस्वी आहे.

उलईच्या दर्शनात ख्रिस्तालाही “किती काळ?” असे विचारले गेले. तेराव्या वचनातील त्या प्रश्नापूर्वी येणारी मागील बारा वचने, बायबलमधील भविष्यवाण्यांच्या सामर्थ्याविषयी महत्त्वपूर्ण तपशील दर्शविणारा बाह्य भविष्यसूचक इतिहास ओळख करून देत होती. ती बारा वचने, सातव्या अध्यायात दर्शविलेल्या इतिहासाची केवळ पुनरुक्ती करीत होती आणि त्याचा अधिक विस्तार करीत होती. त्या वचनांत मांडलेला भविष्यसूचक इतिहास, अकराव्या अध्यायात मादी व पारशी यांच्या काळापासून पुन्हा मांडला जातो आणि त्याचा विस्तार केला जातो. आठव्या अध्यायाचा उत्तरार्ध आणि नववा अध्याय संपूर्णपणे, संदेष्टा दानिएलद्वारे देवाच्या अंतिम दिवसांतील लोकांचे प्रतिनिधित्व आहे. उलई नदीच्या दर्शनात आढळणारा भविष्यसूचक इतिहास—तीन अध्याय—आणि दानिएलच्या गब्रिएलशी संवादाद्वारे त्या

अध्यायांतील देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व, हे दहाव्या ते बाराव्या अध्यायांचे अल्फा ते ओमेगा आहे.

हिद्देकेल हे ओमेगा आणि उलई हे अल्फा असल्यामुळे, शेवटच्या काळास पोहोचल्यावर बाराव्या अध्यायात उघडण्यात येणाऱ्या प्रकाशाने दर्शविलेली शक्ती, अँडव्हॅटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ व पायाभूत आधार असलेल्या दर्शनापेक्षा बावीस पट अधिक तेजस्वी आहे. असे असल्याने, दानिएलच्या शेवटच्या दर्शनाचा प्रकाश हा प्रत्यक्षपणे उत्तरकाळातील देवाच्या लोकांशी संबंधित प्रकाश म्हणून ओळखला जातो. जेव्हा देवदूत तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या मनुष्याला, “किती काळ?” असे या अद्भुत गोष्टींच्या समाप्तीविषयी विचारतो, तेव्हा त्या अद्भुत गोष्टी म्हणजे जे सर्वकाळ व सदासर्वदा तारकांप्रमाणे तेजाने प्रकाशतील ते; जसे अब्रामच्या कराराच्या इतिहासात अब्रामला तारकांकडे पाहण्याच्या आज्ञेचा प्रतिध्वनी उमटतो. दानिएल बारा मधील अद्भुत गोष्ट म्हणजे मनुष्यांचे एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या ध्वजात रूपांतर होय.

मागील एका मुद्द्यात आपण ओळखले की दानिएल बारा अध्यायातील अकरावे वचन अशा एका भविष्यवाणीतील कालखंडाची ओळख करून देते, जो दोन कालखंडांनी बनलेला आहे; त्यांपैकी पहिला तीस वर्षांचा आहे. अकराव्या वचनावर योग्य भर देण्यासाठी, मी सातव्या वचनाकडे गेलो; ज्यायोगे उत्तरकाळात ख्रिस्त आपल्या लोकांमध्ये जी अद्भुते करतो, त्यांत त्याचा थेट सहभाग दर्शविता येईल.

अकराव्या वचनाकडे पुन्हा वळताना मी तुम्हाला स्मरण करून देऊ इच्छितो की बारावा अध्याय गॅब्रिएलने थेट “अंतिम दिवस” असे संबोधला आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या दिवसांत, ज्या दिवसांत त्यांच्यावर मुद्रांकन केले जाते आणि ते देवाबरोबर करारात प्रवेश करतात, दानिएलाच्या पुस्तकानुसार, एक असा संदेश उघड केला जाईल जो मोठ्या गर्जनेत परिवर्तित होईल. तो संदेश बाराव्या अध्यायात तीन वेगळ्या भविष्यसूचक कालखंडांद्वारे दर्शविला आहे; ज्यांची व्याख्या मिलराइटांनी आधीच केलेली होती, आणि त्यानंतर भविष्यवाणीच्या आत्म्याने त्यास मान्यता दिली. हे तीन कालखंड प्रत्यक्ष वेळ दर्शवत नाहीत, कारण बाराव्या अध्यायात जो तोच देवदूत दोन्ही हात आकाशाकडे उंचावतो, त्याने प्रकटीकरण दहाव्या अध्यायात एक हात आकाशाकडे उंचावला होता आणि यापुढे वेळ राहणार नाही अशी शपथ घेतली होती. इ.स. १८४४ मधील त्या घोषणेचा अर्थ असा आहे की दानिएल १२ मधील ते तीन भविष्यसूचक कालखंड प्रतीकात्मक कालखंड आहेत आणि त्यांचा हेतू प्रत्यक्ष वेळ दर्शविणे हा नाही.

म्हणून, दानियेल बारा मध्ये असलेला मधला प्रतीकात्मक भविष्यसूचक कालावधी हा दुप्पट कालावधी आहे, जो अगदी त्या अध्यायात तीस वर्षांपासून सुरू होतो ज्यात मीकाएल उभा राहतो, तर तुम्ही जाणता की तीस वर्षांपासून सुरू होणारा तो दुप्पट कालावधी हा अब्रामच्या अल्फा भविष्यवाणीची परिपूर्ण पूर्तता आहे. निवडलेल्या लोकांच्या दृष्टीने कराराच्या इतिहासाची सुरुवात करणाऱ्या त्या समय-भविष्यवाणीचा ओमेगा, त्याच अध्यायात आपल्या परिपूर्ण पूर्ततेस पोहोचतो, जो शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांवर काय ओढवेल याविषयी दानियेलच्या साक्षीचा परमोच्च बिंदू आहे.

शेवटच्या काळी दानिएलाचे पुस्तक उघडले जाते, आणि उत्पन्न झालेला प्रकाश देवाच्या लोकांवर शिक्का मारतो. शेवटच्या काळी दानिएलाचे पुस्तक उघडले जाते, आणि उत्पन्न झालेला प्रकाश दानिएलाच्या शेवटच्या अध्यायातील तीन भविष्यसूचक कालखंडांनी दर्शविला आहे. तो अध्याय हिद्देकेल दर्शन बनविणाऱ्या तीन अध्यायांचा ओमेगा आहे, आणि हिद्देकेल दर्शन हे दानिएलाच्या नदी-दर्शनांच्या अल्फाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या तीन अध्यायांचे ओमेगा आहे. एदेनमध्ये आरंभ झालेल्या नद्या शेवटी दानिएलापर्यंत आल्या, आणि मग देवाच्या भविष्यसूचक वचनाने त्यांना पहिल्या व दुसऱ्या देवदूताच्या मिलराइट चळवळीपर्यंत आणले, जी तीन देवदूतांच्या दोन चळवळींची अल्फा चळवळ आहे. अकराव्या वचनातील 1290 वर्षे ही अब्राम आणि पौल यांच्या 430 वर्षांच्या भविष्यवाणीची ओमेगा आहेत.

आपण दानियेल बारा आणि अब्रामच्या भविष्यवाणीसोबतच्या त्याच्या संबंधावर पुढे जाण्यापूर्वी, पौल कोण होता हे स्मरणात ठेवणे योग्य आहे. पौल केवळ अन्यजातीयांचा प्रेषित नव्हता, तर तितक्याच महत्त्वाने त्याने आपला संदेश देवाच्या भविष्यवाणीपर वचनाद्वारे सादर केला. याहूनही अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, पौल हा व्यवस्थाकालीन संदेष्टा होता. व्यवस्थाकालीन संदेष्टा म्हणजे मोशेसारखा, एका व्यवस्थाकालातून दुसऱ्या व्यवस्थाकाळात देवाच्या लोकांना

मार्गदर्शन करण्यासाठी उभा केलेला संदेष्टा—वेदी-उपासनेपासून पवित्रस्थान-उपासनेकडे; आणि योहान बाप्तिस्ता—पार्थिव पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे. शाब्दिक गोष्टींपासून आध्यात्मिक गोष्टींकडे होणाऱ्या अनुप्रयोगाविषयीची अधिक माहिती आणि त्याचे नियम, इतर सर्व बायबल लेखकांनी मिळून जितके नोंदविले त्यापेक्षा फार अधिक, पौलाने नोंदविले! देवाच्या करारबद्ध लोकांच्या संदर्भात शाब्दिकतेकडून आध्यात्मिकतेकडे होणारे संक्रमण स्पष्ट करण्यासाठी त्याला उभे केले गेले.

अब्राहामाच्या निवडलेल्या लोकांच्या करारविषयक प्रतिज्ञा आणि त्या निवडलेल्या लोकांनी शाब्दिक अवस्थेतून आध्यात्मिक अवस्थेकडे केलेला संक्रमण यांमधील जोडणारी कडी म्हणजे पौल होय. कराराच्या इतिहासात पौल कोण होता, या भूमिकेबाबत जर तुमची ठाम समज नसली, तर देवाच्या करारातील लोकांविषयीची प्रथमकालीन भविष्यवाणी ही तीस वर्षांच्या कालखंडाने सुरू होणारी द्विगुणित काल-भविष्यवाणी आहे, हे किती दैवीरीत्या समर्पक आहे, हे तुम्हाला कदाचित दिसणार नाही. एक भविष्यवाणी निवडलेल्या लोकांच्या पित्याने स्थापित केली; आणि जेव्हा ते आध्यात्मिक निवडलेल्या लोकांमध्ये रूपांतरित झाले, तेव्हा त्या संक्रमणाची ओळख करून देण्यासाठी व त्याचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी एक व्यवस्थाविषयक संदेष्टा उभा करण्यात आला; तसेच जुन्या करारातील पहिल्या साक्षीशी अनुरूप अशा नव्या करारातील दुसऱ्या साक्षीद्वारे अब्रामाच्या काल-भविष्यवाणीची पुष्टी करण्यासाठीही. आरंभी अब्राम, आणि शेवटी पौल—हे उत्तरकालातील 1290 च्या महत्त्वाचे प्रतिरूप ठरतात.

आपण पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“यहोशवाविषयी आणि देवदूताविषयी जखऱ्याला झालेल्या दृष्टांताचा उपयोग प्रायश्चित्ताच्या महान दिवसाच्या अंतिम प्रसंगांमध्ये देवाच्या लोकांच्या अनुभवास अत्यंत विशेष सामर्थ्याने लागू पडतो. त्या वेळी अवशिष्ट मंडळी मोठ्या परीक्षा व क्लेशात आणली जाईल. जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि येशूचा विश्वास धरतात, त्यांना अजगराचा आणि त्याच्या सैन्यांचा क्रोध जाणवेल. सैतान जगाला आपल्या प्रजेप्रमाणे गणतो; त्याने नामधारी ख्रिस्ती लोकांपैकीही अनेकांवर नियंत्रण मिळविले आहे. परंतु येथे एक लहान समूह आहे, जो त्याच्या सार्वभौमत्वाला प्रतिकार करीत आहे. जर तो त्यांना पृथ्वीवरून पुसून टाकू शकला, तर त्याचा विजय संपूर्ण होईल. जसा त्याने इस्राएलाचा नाश करण्यासाठी अन्यजातीय राष्ट्रांवर प्रभाव टाकला, तसाच निकट भविष्यात तो देवाच्या लोकांचा नाश करण्यासाठी पृथ्वीवरील दुष्ट शक्तींना भडकवील. मनुष्यांना दैवी नियमाचे उल्लंघन करून मानवी फर्मानांचे पालन करण्याची मागणी केली जाईल.”

“जे देवाप्रती खरे राहतात त्यांना धमकावले जाईल, त्यांची निंदा केली जाईल, त्यांना समाजबाह्य ठरविले जाईल. त्यांचा ‘आईबाप, भाऊ, आप्तेष्ट व मित्र यांच्याकडूनही विश्वासघात केला जाईल,’ अगदी मृत्यूपर्यंत. लूक 21:16. त्यांची एकमेव आशा देवाच्या दयेवर असेल; त्यांचा एकमेव बचाव प्रार्थना असेल. जसा यहोशवा देवदूतासमोर विनवणी करीत होता, तशीच अवशिष्ट मंडळी, अंतःकरणाच्या खेदाने व अढळ विश्वासाने, आपल्या मध्यस्थ येशूद्वारे क्षमा व सुटकेसाठी विनवणी करतील. त्यांना आपल्या जीवनाच्या पापमयतेची पूर्ण जाणीव आहे, त्यांना आपली दुर्बलता व अयोग्यता दिसते; आणि ते निराश होण्याच्या स्थितीला येतात.”

“प्रलोभक त्यांच्यावर दोषारोप करण्यासाठी जवळ उभा असतो, जसा तो यहोशवाला विरोध करण्यासाठी उभा होता. तो त्यांच्या मळक्या वस्त्रांकडे, त्यांच्या दोषपूर्ण स्वभावाकडे बोट दाखवितो. तो त्यांची दुर्बलता व मूर्खता, त्यांची कृतघ्नतेची पापे, ख्रिस्ताशी असलेले त्यांचे विसंगतपण, ज्यामुळे त्यांच्या उद्धारकर्त्याचा अपमान झाला आहे, हे सर्व पुढे मांडतो. तो त्यांच्या मनात ही भीती उत्पन्न करण्याचा प्रयत्न करतो की त्यांची अवस्था निराशाजनक आहे, त्यांच्या मलिनतेचा डाग कधीही धुतला जाणार नाही. अशा प्रकारे त्यांचा विश्वास नष्ट व्हावा, त्यांनी त्याच्या प्रलोभनांना बळी पडावे आणि देवाप्रती असलेल्या आपल्या निष्ठेपासून दूर वळावे, अशी त्याची आशा असते.”

“सैतानाला देवाच्या लोकांना त्याने कोणकोणती पापे करावयास प्रवृत्त केले आहेत याचे अचूक ज्ञान असते, आणि तो त्यांच्याविरुद्ध आपले आरोप जोराने मांडतो, असे जाहीर करीत की, त्यांच्या पापांमुळे त्यांनी दैवी संरक्षण गमावले आहे, आणि त्यांचा नाश करण्याचा अधिकार त्याला आहे, असा दावा करतो. तो म्हणतो की,

जसे तो स्वतः देवाच्या कृपेपासून वंचित होण्यास पात्र आहे, तसेच तेही आहेत. 'हेच काय,' तो म्हणतो, 'ते लोक आहेत जे स्वर्गात माझे स्थान घेणार आहेत, आणि माझ्याबरोबर एकरूप झालेल्या देवदूतांचे स्थान घेणार आहेत? ते देवाच्या नियमाचे पालन करीत असल्याचा दावा करतात; पण त्यांनी त्याच्या आज्ञा पाळल्या आहेत काय? ते देवावर प्रेम करणाऱ्यांपेक्षा स्वतःवर अधिक प्रेम करणारे झाले नाहीत काय? त्यांनी त्याच्या सेवेसमोर स्वतःचे हित ठेवले नाही काय? त्यांनी जगातील गोष्टींवर प्रेम केले नाही काय? त्यांच्या जीवनावर ठसा उमटविणाऱ्या पापांकडे पाहा. त्यांचा स्वार्थ, त्यांची दुष्टता, त्यांचा परस्परांतील द्वेष पाहा. देव मला व माझ्या देवदूतांना आपल्या सान्निध्यातून हाकलून देईल, आणि तरी जे त्याच पापांचे दोषी ठरले आहेत त्यांनाच बक्षीस देईल काय? हे प्रभो, न्यायाने तू असे करू शकत नाहीस. न्यायाची मागणी आहे की त्यांच्याविरुद्ध शिक्षा घोषित केली जावी.'"

"परंतु ख्रिस्ताचे अनुयायी पापी ठरले असले, तरी त्यांनी स्वतःला सैतानी शक्तींच्या नियंत्रणाखाली देऊन टाकलेले नाही. त्यांनी आपल्या पापांचा पश्चात्ताप केला आहे आणि नम्रतेने व अंतःकरणाच्या खेदाने त्यांनी प्रभूचा शोध घेतला आहे; आणि दैवी मध्यस्थ त्यांच्या वतीने विनंती करीत आहे. ज्याच्यावर त्यांच्या कृतघ्नतेमुळे सर्वाधिक अन्याय झाला आहे, तो, जो त्यांचे पाप आणि त्यांचा पश्चात्तापही जाणतो, असे घोषित करतो: 'प्रभू तुला धिक्कारो, हे सैताना. या जीवांसाठी मी माझे जीवन दिले. ते माझ्या हातांच्या तळव्यांवर कोरलेले आहेत. त्यांच्या स्वभावात अपूर्णता असू शकते; त्यांच्या प्रयत्नांत ते अपयशी ठरले असतील; परंतु त्यांनी पश्चात्ताप केला आहे, आणि मी त्यांना क्षमा करून स्वीकारले आहे.'"

"सैतानाचे आक्रमण प्रबळ आहेत, त्याची भ्रांतिजनक फसवणूक सूक्ष्म आहे; परंतु प्रभूची दृष्टी त्याच्या लोकांवर आहे. त्यांचा क्लेश मोठा आहे, भट्टीच्या ज्वाळा त्यांना भस्मसात करण्याच्या बेतात आहेत असे वाटते; पण येशू त्यांना अग्नीत तावूनसुलाखून निघालेल्या सोन्यासारखे बाहेर काढील. त्यांचा भौतिकपणा दूर केला जाईल, जेणेकरून त्यांच्यामधून ख्रिस्ताची प्रतिमा परिपूर्ण रीतीने प्रकट होईल."

"कधीकधी प्रभूने आपल्या मंडळीवर आलेले संकट आणि तिच्या शत्रूंनी तिला केलेली हानी विसरल्यासारखे वाटू शकते. परंतु देव विसरलेला नाही. या जगात देवाच्या अंतःकरणाला त्याच्या मंडळीइतके प्रिय असे दुसरे काहीही नाही. सांसारिक नीती तिच्या इतिहासाला भ्रष्ट करील, ही त्याची इच्छा नाही. तो आपल्या लोकांना सैतानाच्या प्रलोभनांनी पराभूत होऊ देत नाही. जे त्याचे चुकीचे प्रतिपादन करतात त्यांना तो शिक्षा करील, परंतु जे मनापासून पश्चात्ताप करतात त्यांच्यावर तो कृपा करील. ख्रिस्ती चारित्र्याच्या विकासासाठी जे त्याला सामर्थ्यासाठी हाक मारतात, त्यांना तो आवश्यक ती सर्व मदत देईल."

"अंतकाळी देवाचे लोक देशात केल्या जाणाऱ्या घृणास्पद कृत्यांमुळे उसासे टाकतील व आक्रोश करतील. दैवी नियमशास्त्र तुडविण्यामुळे येणाऱ्या आपल्या संकटाविषयी ते अश्रूंनी दुष्टांना इशारा देतील, आणि अवर्णनीय शोकाने ते पश्चात्तापपूर्वक प्रभूसमोर स्वतःला नम्र करतील. दुष्ट त्यांच्या शोकाची थट्टा करतील आणि त्यांच्या गंभीर विनवण्यांची खिल्ली उडवतील. परंतु देवाच्या लोकांचा क्लेश व नम्रता हे ते पापाच्या परिणामस्वरूप गमावलेले सामर्थ्य व चारित्र्याची उदात्तता पुन्हा प्राप्त करीत आहेत, याचे निर्विवाद प्रमाण आहे. कारण ते ख्रिस्ताच्या अधिक निकट येत आहेत, कारण त्यांची दृष्टी त्याच्या परिपूर्ण पवित्रतेवर स्थिर आहे, म्हणूनच त्यांना पापाचे अत्यंत पापमय स्वरूप इतक्या स्पष्टपणे दिसते. सौम्यता व दीनता या यश आणि विजयाच्या अटी आहेत. क्रूसाच्या पायाशी वाकणाऱ्यांची तेजाचा मुकुट वाट पाहत आहे."

"देवाचे विश्वासू, प्रार्थनाशील लोक जणू काय त्याच्यासह आत बंदिस्त आहेत. ते स्वतः किती सुरक्षितरीत्या संरक्षित आहेत, हे त्यांना ठाऊक नसते. सैतानाकडून प्रवृत्त होऊन या जगाचे अधिपती त्यांचा नाश करण्याचा प्रयत्न करीत आहेत; परंतु दोथान येथे एलीशाच्या सेवकाचे डोळे जसे उघडले गेले तसे देवाच्या लेकरांचे डोळे उघडले गेले असते, तर त्यांनी देवदूतांना त्यांच्याभोवती तळ ठोकून उभे असलेले, अंधकाराच्या सैन्यांना आवर घालत असलेले पाहिले असते."

“देवाचे लोक त्याच्या समक्ष आपल्या आत्म्यांना क्लेश देत, हृदयाच्या शुद्धतेसाठी विनवणी करीत असताना, ही आज्ञा दिली जाते, ‘मळकी वस्त्रे काढून टाका,’ आणि हे प्रोत्साहनदायी शब्द उच्चारले जातात, ‘पाहा, मी तुझा अधर्म तुझ्यापासून दूर केला आहे, आणि मी तुला बदललेल्या वस्त्रांनी परिधान करीन.’ जखऱ्या 3:4. ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाचे निष्कलंक वस्त्र देवाच्या परीक्षित, प्रलोभित, विश्वासू लेकरांवर घातले जाते. तुच्छ मानलेल्या अवशिष्टांना गौरवशाली पोशाख परिधान केला जातो, जो जगाच्या भ्रष्टतेने पुन्हा कधीही मलिन होणार नाही. त्यांची नावे कोकऱ्याच्या जीवनाच्या पुस्तकात कायम ठेवली जातात, सर्व युगांतील विश्वासू जनांमध्ये नोंदविली जातात. त्यांनी फसवणूक करणाऱ्याच्या कपटयुक्त डावांचा प्रतिकार केला आहे; अजगराच्या गर्जनेमुळे ते आपल्या निष्ठेपासून वळविले गेले नाहीत. आता ते प्रलोभकाच्या युक्त्यांपासून अनंतकाळासाठी सुरक्षित आहेत. त्यांची पापे पापाच्या प्रवर्तकाकडे हस्तांतरित केली जातात. त्यांच्या मस्तकांवर ‘सुंदर पागोटे’ ठेवले जाते.”

“सैतान आपले दोषारोप करत राहिला असता, पवित्र देवदूत, अदृश्यपणे, इकडून तिकडे फिरत, विश्वासू जनांवर जिवंत देवाचा शिक्का ठेवत होते. हे तेच आहेत जे कोकरासह सियोन पर्वतावर उभे आहेत, त्यांच्या कपाळांवर पित्याचे नाव लिहिलेले आहे. ते सिंहासनासमोर नवे गीत गातात, ते गीत जे पृथ्वीवरून विकत घेतलेल्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांखेरीज कोणीही शिकू शकत नाही. ‘हे ते आहेत जे कोकरा जिकडे जाईल तिकडे त्याचे अनुसरण करतात. हे मनुष्यांमधून विकत घेतले गेले, देवासाठी व कोकरासाठी प्रथमफळे होण्यासाठी. आणि त्यांच्या तोंडात कपट आढळले नाही; कारण ते देवाच्या सिंहासनासमोर निर्दोष आहेत.’ प्रकटीकरण 14:4, 5.”

“आता देवदूताच्या शब्दांची संपूर्ण पूर्तता झाली आहे: ‘ऐक आता, हे यहोशवा महायाजका, तू आणि तुझ्यासमोर बसणारे तुझे सहकारी; कारण ते आश्चर्यचिन्ह ठरलेले पुरुष आहेत; कारण पाहा, मी माझा सेवक, अंकुर, प्रकट करीन.’ जखऱ्या 3:8. ख्रिस्त आपल्या लोकांचा उद्धारकर्ता आणि मुक्तिदाता म्हणून प्रकट झाला आहे. आता खरोखरच तो अवशेष ‘आश्चर्यचिन्ह ठरलेले पुरुष’ आहेत, कारण त्यांच्या यात्रेतील अश्रू आणि नम्रता यांना देव आणि कोकरा यांच्या सान्निध्यात आनंद आणि मानप्रतिष्ठा यांनी स्थान दिले आहे. ‘त्या दिवशी परमेश्वराचा अंकुर सुंदर आणि गौरवशाली असेल, आणि भूमीचे फळ इस्राएलातून सुटलेल्या लोकांसाठी उत्कृष्ट व मनोहर असेल. आणि असे होईल की जो कोणी सियोनमध्ये उरेल, आणि जो यरुशलेममध्ये राहिल, त्याला पवित्र म्हटले जाईल; यरुशलेममध्ये जिवंतांमध्ये लिहिलेला प्रत्येकजण.’ यशया 4:2, 3.” प्रॉफेट्स अँड किंग्ज 587-592.